

טורי עבן מאיר

2025213

בן רוחמה ומשה

נולד ב- כ"ד תמוז תשי"ט 21.7.49

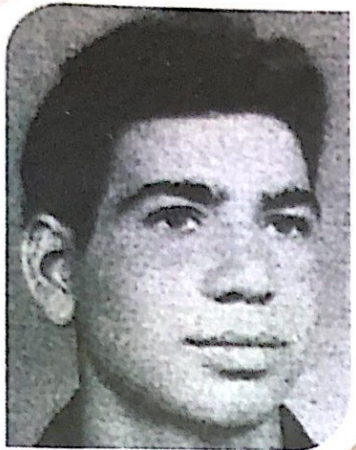
התגייס לצה"ל ב- מאי 1967

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"א תשרי תשכ"ח 25.10.1967

בעת מילוי תפקידו.

עבו מאיר,

בן משה ורוחמה. נולד ביום כ"ד בתמוז תש"ט
(21.7.1949) בטבריה. כשהגיע לגיל-הלימודים למד
ב"אור תורה" ולאחר-מכן התחיל ללמוד ב"ישיבה"
באחוזת-נפתלי. מצא את פרנסתו בדיג. במאי 1967 גויס
לצה"ל וכעבור כמה חדשים נתקל במארב עם האויב ליד
טירת-צבי ונפצע, ולמחרת, ביום כ"א בתשרי תשכ"ח
(25.10.1967), מת מפצעיו. הובא למנוחת-עולמים בבית-
הקברות בטבריה.

'יהי זכרו ברוך'

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של החטיבה

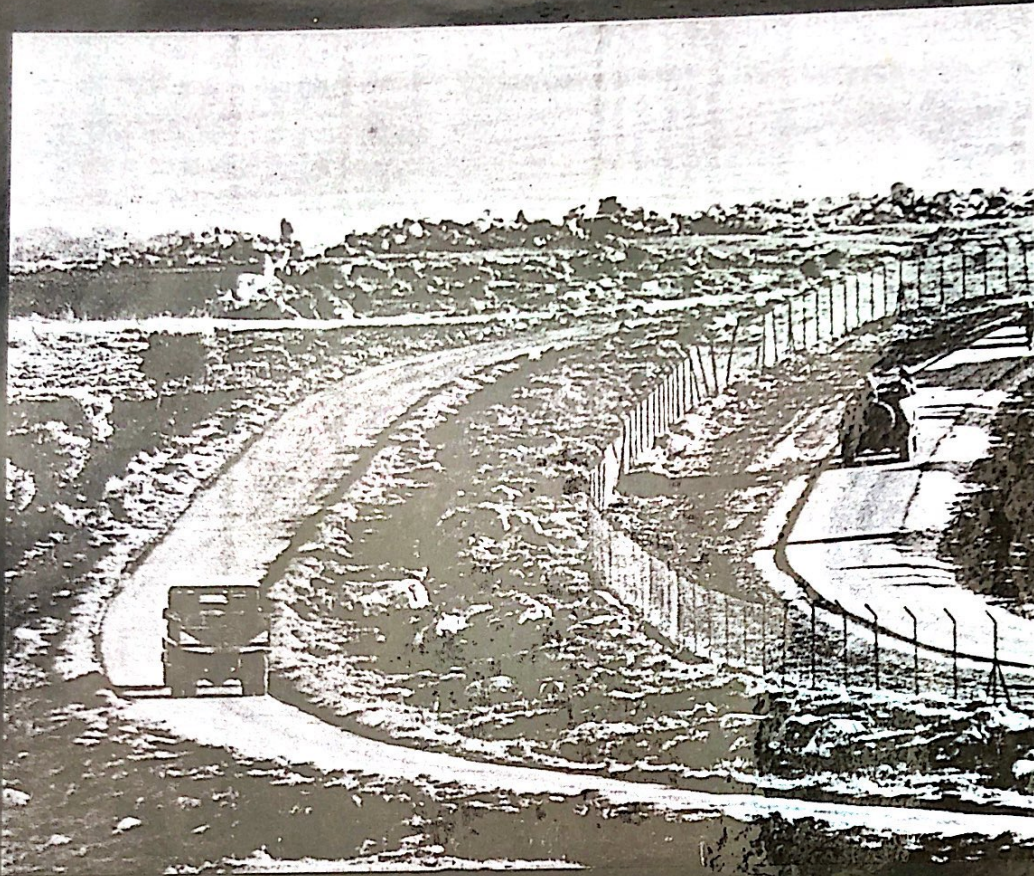
הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל וגמח"ל. ראוי לציין כי בימיתש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרפיות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העלייה השנייה. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחב באופקים התיבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערפיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שנוקדה בגושי התיישבות אלה. צינור אותה תכונותיו של עובד האדמה ויושב הכפר: עקשנות, צמיחות למשימה, שורשיות ושקט..."

בטחון שוטף (בט"ש) (1957-1967)

עיקרי מדיניות הבטחון של ישראל לאחר מבצע "קדש" היו שמירת הישגי מבצע "קדש" (ובכלל זה חופש שיט במצרי טיראן), פיתוח מתמיד וקיום כושר הרתעה והכרעה ומאבק יום-יומי (בט"ש) על שמירת הריבונות הישראלית לאורך גבולות שביתת-הנשק (במיוחד לאורך הגבול הישראלי-סורי). הסורים התבצרו היטב לאורך קו הגבול, 77 ק"מ אורכו מתל-אל-קאדי בצפון ועד אל-חמה בדרום, בנו מערכת מוצבים קדמיים ועורפיים, סללו דרך פטרולים, והחזיקו לאורך ה"קו הירוק" 15,000 חיילים וכן טנקים, תותחים ומרגמות. הם ניצלו את יתרונם בעוצמת-אש ובשליטה טופוגרפית, שהקנתה להם הרמה הסורית (רמת-הגולן), הפגזו יישובים ישראלים באש ארטילרית, צלפו באש מקלעים ונק"ל, התנכלו לשיט ולדיג בצפון-מזרח הכנרת וניסו למנוע בכוח עיבוד חקלאי של החלקות באזורים המפורזים. לוחמי חטיבת גולני עם כוחות נוספים של פיקוד צפון הגיבו במאמץ רצוף ומתמשך של פעילות מבצעית, סיורים, תצפיות, מארבים, סיוע לשמירה ביישובים ואבטחה צמודה לחקלאים. גולת הכותרת של פעילות הבטחון השוטף בעשור של שנות הששים (1957-1967) היו פעולות הגמול בתאופיק (1960) ובנוקייב (1962) ו"המאבק על המים" (1965-1966) כנגד מזימת הסורים להטות את מקורות הירדן.

פטרול לאורך גדר המערכת בביקעת בית-שאן.

ביוזמת המחבלים הפכו אזורי עמק הירדן ועמק בית-שאן לגבול פעיל בשנים שלאחר מלחמת ששת הימים. בשנת 1969, למשל, היו בגבול זה שמונה הרוגים, מהם שני אזרחים, ו-59 פצועים, מהם 35 אזרחים. כן נגרמו נזקים לרכוש, במיוחד בעיירה בית-שאן. פעילות המחבלים גברה, ובהדרגה הלכה ולבשה אופי אלים יותר: הפגזות על מוצבים ויישובים; תקיפת סיורי בוקר של צה"ל; מארבים על כבישים (כביש בית-שאן-טבריה, למשל), ופשיטות לתוך יישובים ממש: חמדיה, מעוז חיים ועוד. צה"ל הסתפק תחילה בפעולות תגובה שיגרתיות, אולם עם התגברות פעילות המחבלים לא היה מנוס מפעילות יזומה בשטח האויב: צליחת הירדן והירמוך; הנחת מוקשים על נתיבי מחבלים אפשריים; סריקות לילות של מבנים וחוות חקלאיות, שלגביהם היה חשד להימצאות מחבלים, או שהגיע על כך מידע מודיעיני, דרך פעולות נרחבות יותר: פשיטות על בסיסי מחבלים ותקיפת מוצבים ירדניים משתפי פעולה עם המחבלים.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה", עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ארבע מאות חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוזה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה"קטיבק" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה, ואין ספור חוויות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים מריצת לילה ממסע, ממטווח, מעשרות אימונים, אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר. אימון כנגב, בגליל או ברמה אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים, או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוציס" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "עוזי", "סטן", "ציקי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "זוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בס"רית ב"עורב, בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, שג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה" במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ס או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים.

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתי של "אימון ושגרה".

כשאמרו שהוא מת
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשצעדנו אחר ארונו,
חשנו באבדנו.

גם אחרי שהוא נקבר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה חדשה.
שוב לא יחייך חיוך מוכר ורחב,
יותר לא נקבל ממנו מכתב.

יום אחרי יום עובר
והוא כבר לא חוזר,
ואין מה לעשות
אי אפשר להתווכח עם עובדות.

בחוץ החיים נמשכים כסידרם
והוא, מעבר לגדר קבור בין כולם.
לפעמים התקווה נשארת,
אולי נשמע את נקישתו המוכרת,
אולי יכנס מבעד לדלת,
לבוש בחולצת תכלת
מחייך את חיוכו המוכר הגדול
שואל, למה עצוב הכל ?

שוב יחזרו החיים לסידרם
ונחייך כל יום כך שתם.
אבל לא,
המציאות אינה כזו.

אנו לא יכולים לבחור,
והוא כבר לא יחזור.

מאיר עבו ז"ל

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמִּלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפָּרֵךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלֻמִּים וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה.
וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בַּמַּעֲרָכוֹת הַכְּבִדּוֹת.

יִהְיוּ גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצָחוֹן
הַנֶּאֱמָנִים וְהָאֲמִיצִים
חַתוּמֵּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

